

[3, с. 20], але на думку О. А. Красавчикова рух правовідношення – це рух також суб'єктивних прав, однак рух останніх ще не означає руху правовідношення загалом [2, с. 77, 79]. Д. М. Чечот стверджував, що суб'єктивне право не зводиться до вимог, однак неможливо його уявити без примусової сили [4, с.49]. Тобто, таким чином можна дійти висновків, що суб'єктивне цивільне право створюється вольовими діями для задоволення своїх потреб та інтересів. Зазначимо, що наділення фізичної особи правоздатністю ще не свідчить про появу у неї суб'єктивного права. Будь-яке суб'єктивне право може виникати в результаті реалізації правоздатності лише за наявності певних передумов, а саме, норма права, правоздатність і юридичний факт.

З вище зазначеного випливає, що суб'єктивні права не виникають безпосередньо з правоздатності особи, оскільки правоздатність – це лише абстрактна передумова правоволодіння. Для виникнення суб'єктивного права необхідно, щоб настав юридичний факт, передбачений гіпотезою правової норми. Виходячи з цього можна дійти висновку, що відмінність цивільної правоздатності від суб'єктивного цивільного права полягає в тому, що правоздатність це лише теоретична можливість здійснити певну дію, а суб'єктивне право – практична можливість її вчинити.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради \України. – 2003. – № 40 – 44. – Ст. 356.
2. Красавчиков О. А. Юридические факты в советском гражданском праве: моногр. / О. А. Красавчиков. – М.: Госюриздат, 1958. – 183 с.
3. Матузов Н. И. Социалистическая демократия и субъективные права граждан / Н. И. Матузов // Сов. гос-во и право – М.: Наука, 1972. – № 6. – С. 19-25.
4. Чечот Д. М. Субъективное право и формы его защиты / Д. М. Чечот. –Л.: Изд-во Ленингр. ун-та, 1968. – 71 с.

Кірносів Вадим Сергійович

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Карпенко Роман Валерійович

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ АГРАРНОГО ФОНДУ У СФЕРІ РЕАЛІЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Основні засади державної аграрної політики спрямовані на забезпечення сталого розвитку аграрного сектору національної економіки на період до 2015 р., системності та комплексності під час здійснення заходів з реалізації державної аграрної політики всім органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

Слушно зазначає О. В. Білінська відносно того, що державну аграрну політику слід тлумачити як пріоритетний складник національної політики України, що здійснюється у сфері аграрних відносин і є комплексною системою стратегічних і тактичних принципів та заходів, спрямованих на забезпечення продовольчої безпеки держави, сприятливого інноваційно-

інвестиційного клімату в аграрному секторі економіки України, сталого розвитку сільських територій [1, с. 6].

Стаття 3 Закону закріплює основні пріоритети державної аграрної політики, серед яких – створення рівних умов для функціонування різних організаційно-правових форм господарювання в аграрному секторі, що сприяють гармонізації інтересів власників та найманих працівників; запровадження сучасних механізмів і методів формування прозорого ринку сільськогосподарської продукції, продовольства, капіталу, зокрема виробничих ресурсів та робочої сили.

Крім того, ст. 4 Закону визначає, що одним із шляхів реалізації основних пріоритетів державної аграрної політики є створення та вдосконалення елементів сучасної ринкової інфраструктури (оптових ринків, торгових домів,

бірж, аукціонів, ярмарків) для реалізації сільськогосподарської продукції та продовольства, стимулювання розвитку приватних і приватно-кооперативних підприємств у сфері агросервісу, переробки, збуту продукції та маркетингового

обслуговування особистих селянських та фермерських господарств. Таким чином, з'ясування сутності потребує передусім поняття аграрного ринку, що широко використовується законодавцем при визначенні пріоритетів державної аграрної політики. Вважаємо вірний підхід Л. О. Бондара щодо аналізу поняття аграрного ринку через призму його складників, структури. Так, під інфраструктурою ринку маються на увазі ті інституції і засоби, що забезпечують виробництво і реалізацію сільськогосподарської продукції. Інфраструктура аграрного ринку передбачає наявність інституцій, які забезпечують постачання сільськогосподарських товаровиробників необхідними для виробництва ресурсами: насіннєвим та садивним матеріалом, племінними тваринами, технікою та паливно-мастильними матеріалами, засобами захисту рослин та тварин, надають маркетингові та консультаційні послуги, забезпечують кредитування й страхування сільськогосподарського виробництва, його юридичне обслуговування, бухгалтерський облік та аудит,

сертифікацію та експертизи, переробку сільськогосподарської продукції, меліоративні, транспортні, складські, охоронні, технічні та інші послуги, необхідні для здійснення сільськогосподарського виробництва. Інфраструктура

аграрного ринку включає в себе також інституції, які забезпечують реалізацію

виробленої продукції, її маркетинг та рекламу [2, с. 125-126].

Стаття 17 Закону України «Про державну підтримку сільського господарства України» дає визначення Аграрної біржі та основних засад її діяльності, згідно з яким така біржа є неприбутковим (непідприємницьким) підприємством. Засновником Аграрної біржі може бути Кабінет Міністрів України в особі Аграрного фонду. При цьому Кабінет Міністрів України здійснює засновницький внесок до статутного фонду (капіталу) такої Аграрної біржі у розмірі, що дорівнює мінімальним вимогам до статутного фонду банку-резидента, який має ліцензію для здійснення повного обсягу банківських

операцій та здійснює управління майном в особі Аграрного фонду. Членами Аграрної біржі можуть бути виключно резиденти. Для проведення розрахунків за укладеними біржовими угодами (договорами) та надання (обліку та виплати) біржових гарантій Аграрна біржа створює розрахунково-кліринговий центр та систему гарантування виконання зареєстрованих нею біржових угод (контрактів). При створенні такої системи можуть використовуватися послуги одного з державних банків України. Доктринальне тлумачення поняття «аграрна біржа» запропонувала Л. О. Панькова, зазначаючи, що аграрна біржа є невідприємницьким товариством, що об'єднує юридичних і фізичних осіб, які здійснюють виробничу і посередницьку діяльність та створює умови для укладення біржових договорів щодо сільськогосподарської продукції, продуктів її переробки і товарів, що забезпечують аграрне товаровиробництво, товарних деривативів, базовими активами яких є сільськогосподарська продукція [3, с. 4].

Проведене дослідження сучасного стану аграрного ринку дозволяє дійти висновку, що на сьогодні законодавство, яке визначає правове становище складових аграрного ринку, а саме аграрної біржі, аграрного фонду, є дуже недосконалим, і не завжди відповідає реаліям сьогодення. На наше переконання системний аналіз та реформування законодавства в змозі вивести аграрний ринок України на лідируючі місця в світовій економіці. Для цього, по кожному із суб'єктів, що беруть участь на аграрному ринку необхідно розробити новий індивідуальний нормативно-правовий акт, що визначає його правове становище та оновити існуючу законодавчу базу.

Бібліографічні посилання:

1. Бондар Л. О. Правове регулювання переходу до ринкових відносин. Київ. *Істина*, 2017. С. 448
2. Панькова Л. О. Правове регулювання діяльності аграрних бірж в Україні. Київ. 2015. С. 19
3. Про вдосконалення виставково-ярмаркової діяльності в системі Мінагрополітики [Електронний ресурс]: наказ Міністерства аграрної політики України від 27.03.2008 р. Вид. 183. URL: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1021.4653.0>

Клименко Аліна Леонідівна

здобувач вищої освіти

Університету митної справи та фінансів

Науковий керівник: Свистун Лариса Яківна

доцент кафедри цивільного, господарського та екологічного права

Університету митної справи та фінансів

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ЗНАКУ ДЛЯ ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ

Актуальність нормативно-правового забезпечення конкурентоспроможності знаку для товарів та послуг зумовлена тим, що у сучасній конкурентній боротьбі інструменти стають все більше жорстким та помилки у стратегії розвитку та захисту таких знаків призводять до кризи підприємств.

Окремим аспектам проблематики правового регулювання торговельної марки як засобу індивідуалізації товарів і послуг були присвячені наукові праці Г.О. Андрощука, Т.С. Демченко, О.Ю. Кашинцевої, І.Ю. Кожарської, А.О. Кодинця, О.О. Підпригори та інших науковців. Але проблема залишається актуальною, бо дослідники, розглядаючи ті чи інші періоди соціально-